

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Tomáše Langáška v právní věci žalobce: **U. S.**, zastoupen Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2176/2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2016, č. j. 2 A 61/2016 - 26,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Policie České republiky, Krajské ředitelství policie hl. m. Prahy (dále jen „správní orgán I. stupně“), vydala rozhodnutí ze dne 28. 4. 2016, č. j. KRPA-162319-16/ČJ-2016-000022, kterým bylo žalobci (dále jen „stěžovatel“) uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, v relevantním znění (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), přičemž doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena v délce jednoho roku. Počátek doby, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie byl stanoven podle § 118 odst. 1 zákona o pobytu cizinců od okamžiku, kdy stěžovatel pozbude oprávnění k pobytu na území ČR. Současně byla podle § 118 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stěžovateli stanovena doba k vycestování z území ČR do 15 dnů od nabytí právní moci rozhodnutí, kterým bude v souladu s § 101 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), stanoveno, že překážka řízení odpadla a vycestování stěžovatele je možné. Proti

rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal stěžovatel odvolání. Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 7. 2016, č. j. CPR-14247-2/ČJ-2016-930310-V240, změnil rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že vypustil část výroku ve znění: „*Současně se podle ustanovení § 118 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb. stanoví doba k vycestování z území České republiky do 15 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí, kterým bude v souladu s ustanovením § 101 zákona č. 500/2004 Sb. stanoveno, že překážka řízení odpadla a vycestování cizince je možné.*“ Ve zbývajících částech žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

Proti rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu k Městskému soudu v Praze (dále jen „městský soud“), který ji rozsudkem ze dne 16. 9. 2016, č. j. 2 A 61/2016 - 26, zamítl jako nedůvodnou.

II. Podstatný obsah kasační stížnosti

Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu kasační stížností z důvodů, které podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel má za to, že městský soud v předcházejícím řízení nesprávně věc po právní stránce posoudil a jeho rozsudek je nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů.

Městský soud se kvalitativně relevantně nevypořádal s žalobními námitkami, neboť pouze převzal argumentaci žalovaného a jeho rozhodnutí aproboval, čímž vyjádřil také souhlas s postupem a rozhodnutím správního orgánu I. stupně. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou ovšem dle stěžovatele nezákonná a nepřezkoumatelná; z uvedeného důvodu jsou jednotlivé žalobní námitky, s nimiž se městský soud ostatně ani dostatečně nevypořádal, relevantní i v řízení o kasační stížnosti. Městský soud blíže nevysvětlil, z jakého důvodu dal přednost názoru žalovaného před argumentací stěžovatele a nezabýval se náležitě ani skutečným stavem věci. Stěžovatel dále uvedl, že městský soud přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozporu s příslušnými ustanoveními soudního řádu správního a pochybil především ve vztahu k přezkumu zásahu rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele, což platí také pro samotnou nutnost použití daného opatření – správního vyhoštění; tato žalobní námitka zůstala zcela bez odezvy.

Stěžovatel rovněž namítl, že městský soud se nedostatečně vypořádal s žalobní námitkou porušení zásady materiální pravdy dle § 3 správního řádu ze strany správních orgánů obou stupňů. Správní orgán I. stupně důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v neprospěch stěžovatele, ale opomenul zjišťovat také skutečnosti svědčící v jeho prospěch, přestože mu tuto povinnost ukládá § 50 odst. 3 správního řádu. Žalovaný v odvolacím řízení tuto vadu nezhojil a nápravu nepřineslo ani řízení před městským soudem.

Městský soud rovněž podle názoru stěžovatele nedostatečně vypořádal žalobní námitku směřující proti nepřiměřenosti správních rozhodnutí o vyhoštění. Správní orgán I. stupně se dle stěžovatele zcela nedostatečně zabýval otázkou přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění a relevantně nezdůvodnil, z jakého důvodu bylo uloženo opatření právě ve

pokračování

formě vyhoštění a v dané délce. Uvedenými vadami trpí také rozhodnutí žalovaného a rozsudek městského soudu, neboť jen schválily rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Forma uloženého opatření, jakož i délka doby, po kterou nelze stěžovateli umožnit vstup na území členských států Evropské unie, jsou nepřiměřené okolnostem posuzované věci a odporují zejména zásadám proporcionality a právní jistoty.

Stěžovatel rovněž poukázal zejména na skutečnost, že plně spolupracoval se správními orgány. Bylo nutno také vážit následky, které má uložené správní vyhoštění pro život stěžovatele a možnost cestovat po území Evropské unie, přičemž bylo třeba zvolit nejlépe odpovídající řešení při co možná nejmenší míře zásahu do jeho práv. Správní orgány měly i jiné možnosti řešení a měly přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení celé záležitosti a umožňovala stěžovateli dobrovolné opuštění území České republiky, případně jinou formu ukončení jeho pobytu.

Městský soud se dále nedostatečně vypořádal s námitkou směřující proti nepřiměřenosti napadených správních rozhodnutí co do jejich dopadů do soukromého a rodinného života stěžovatele. Městský soud bagatelizoval naplnění jednotlivých důvodů nepřiměřenosti na straně stěžovatele, mezi něž náleží dlouhý pobyt stěžovatele na území ČR, vazby soukromého a především rodinného charakteru, které si během svého pobytu na území ČR vybudoval. Stěžovatel zdůraznil, že jediné, čeho se dopustil, je neoprávněný pobyt na území ČR, přičemž se nemá kam vrátit a na území ČR má veškeré zázemí. Správní orgány v této souvislosti nedostatečně zjistily skutkový stav věci a kritéria dle § 174a zákona o pobytu cizinců nevázaly k dané situaci, jejíž specifika dostatečně nezohlednily. Správní orgán I. stupně v podstatě toliko „suše“ konstatuje, že nedojde k nepřiměřenému zásahu do života stěžovatele, ale zcela absentuje uvedení úvah, které jej k tomuto závěru vedly. Uvedenou vadou je zatíženo také rozhodnutí žalovaného a rozsudek městského soudu, neboť opět jen převzaly závěry správního orgánu I. stupně.

Stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného ke kasační stížnosti

Žalovaný navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl, neboť je přesvědčen, že postupoval v souladu se zákony a ostatními právními předpisy.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatel byl účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud se nejprve musel zabývat námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí městského soudu, neboť v případě zjištění její důvodnosti by tato okolnost musela bez dalšího směřovat ke zrušení napadeného rozsudku a vrácení věci zpět městskému soudu. Nelze se totiž zabývat hmotně právní otázkou věci, pokud napadený rozsudek neobstojí ani po stránce formální. Nejvyšší správní soud přitom rozsudek městského soudu neshledal nepřezkoumatelným pro nedostatek důvodů, nesrozumitelnost ani pro jinou vadu řízení. Městský soud vypořádal všechny žalobní námitky a učiněné závěry v dostatečném rozsahu odůvodnil; jeho právní názory jsou srozumitelné a logické (k otázce přezkoumatelnosti srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006 - 36, publ. pod č. 1389/2007 Sb. NSS). Obdobné závěry platí rovněž pro rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jak rozvedeno níže.

To, zda jsou postup a závěry městského soudu a správních orgánů správné a zákonné, je pak předmětem posouzení dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2016, č. j. 4 Azs 107/2016 - 25).

Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí městského soudu (§ 102 s. ř. s.). Soudní ochrana veřejných subjektivních práv byla stěžovateli poskytnuta již individuálním projednáním jeho věci městským soudem. Důvody kasační stížnosti se proto musí odvíjet zejména od tvrzeného pochybení městského soudu, který se měl vadným, resp. nezákonným způsobem vypořádat s žalobními námitkami směřujícími proti rozhodnutí správních orgánů. Uvedení konkrétních důvodů kasační stížnosti není možné bez dalšího nahradit zopakováním odvolacích nebo žalobních námitek. Kasační stížnost stěžovatele přitom z převážné části spočívá právě jen ve zcela obecném odkazu na uvedené námitky, které ovšem stěžovatel nijak blíže nekonkretizuje s ohledem na individuální okolnosti jeho případu. Z uvedeného důvodu se s nimi také Nejvyšší správní soud mohl vypořádat také jen v obecné rovině.

Po konstatování přezkoumatelnosti rozsudku městského soudu a rozhodnutí správních orgánů Nejvyšší správní soud následně přistoupil k další skupině námitek stěžovatele, dle nichž správní orgány nepostupovaly v souladu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu a nezjistily skutkový stav, o němž by nebyly důvodné pochybnosti, neboť se nezabývaly všemi rozhodnými okolnostmi, a to i těmi, které by svědčily ve prospěch stěžovatele.

Podle § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2 téhož zákona. Podle § 50 odst. 3 správního řádu je pak správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední

pokračování

uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena.

V případě, že správní orgán ukládá povinnost, je tedy nad rámec obecného pravidla o zjišťování skutkového stavu věci povinen zjišťovat i skutečnosti ve prospěch účastníka řízení. Toto řízení je tedy ovládáno zásadou vyšetřovací a zásadou nestranného přístupu. Správní orgán v tomto typu řízení nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, publ. pod č. 2412/2011 Sb. NSS, či ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 - 132, a ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 - 69, oba dostupné na www.nssoud.cz).

Nejvyšší správní soud v posuzované věci shledal, že správní orgány uvedené povinnosti splnily a zjistily skutkový stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž zjišťovaly rovněž skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele. Správní orgány se předně zabývaly otázkou, zda v daném případě byly naplněny předpoklady pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, stejně jako důvody, pro které by nemohl být stěžovatel vyhoštěn (§ 119a odst. 2 ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců).

V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že stěžovatel přicestoval do České republiky v roce 2008, v České republice nemá žádné příbuzné a známé. Je ženatý, v Uzbekistánu má manželku a dva syny. Na území ČR se nenachází osoba, k níž by měl stěžovatel vyživovací povinnost, anebo by ji měl v péči. Stěžovatel není ani rodinným příslušníkem občana České republiky či občana Evropské unie a s takovou osobou ani nežije ve společné domácnosti. Ve správním řízení byla zkoumána rovněž intenzita vztahů stěžovatele k jeho zemi původu a jeho rodině (stěžovatel je se svou rodinou v denním telefonickém kontaktu a podle možností za ní jezdí), jeho zdravotní stav (stěžovatel není ve věku seniora a je schopen se o sebe postarat), ekonomické poměry, fungování domácnosti (stěžovatel v Uzbekistánu vlastní dům, v České republice pracuje a domů posílá vydělané peníze, jeho manželka nepracuje a stará se o děti) atp. Správní orgány nakonec dospěly k závěru, že stěžovatelem vytvořené rodinné vazby nemohou převážet nad zásadním a dlouhodobým porušováním pravidel pobytového režimu, kterého se stěžovatel dopustil, proto veřejný zájem na jeho vyhoštění převážil nad ochranou jeho soukromého a rodinného života. V podrobnostech lze odkázat na strany 2 až 5 rozhodnutí správního orgánu I. stupně a na strany 6 až 7 rozhodnutí žalovaného.

Uvedená kasační námitka tedy není důvodná. Správní orgány obou stupňů se uvedenou otázkou dostatečně a přezkoumatelným způsobem zabývaly, přičemž jejich závěry vychází z dostatečně zjištěného skutkového stavu. Ostatně ani sám stěžovatel v kasační stížnosti v uvedeném směru neuvádí žádné konkrétní skutečnosti.

Nejvyšší správní soud dále přistoupil k posouzení námitky stěžovatele, dle níž rozhodnutí o správním vyhoštění představuje nepřiměřený zásah do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života. V této souvislosti stěžovatel v kasační stížnosti tvrdil, že jedině, čeho se dopustil, je neoprávněný pobyt na území ČR, přičemž se nemá kam vrátit a na území ČR má veškeré zázemí.

Nejvyšší správní soud neshledal ani tuto námitku důvodnou.

Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.

Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců pak při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště.

Právo každého na respektování soukromého a rodinného života plyne mj. z Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (publ. pod č. 209/1992 Sb.; dále jen „Úmluva“), kterou je Česká republika vázána. Podle článku 8 odst. 1 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Podle odst. 2 státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.

Nejvyšší správní soud se proto zabýval otázkou, zda správní orgány a následně městský soud při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatele postupovaly v intencích vnitrostátních právních předpisů, Úmluvy a judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), jejichž promítnutí do vnitrostátního práva ostatně představují právě § 119a odst. 2 a § 174a zákona o pobytu cizinců.

Za překážku správního vyhoštění je třeba považovat pouze zásah nepřiměřený, přičemž přiměřenost je třeba posuzovat na základě kritérií stanovených zákonem a vyplývajících rovněž z judikatury ESLP vztahující se k čl. 8 Úmluvy. Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 18. 10. 2006, Ünér proti Nizozemsku, stížnost č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ESLP ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince

pokračování

a státu (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 3. 2013, č. j. 8 As 118/2012 - 45, www.nssoud.cz). Je tedy v první řadě na správních orgánech, aby při svém rozhodování usilovaly o nalezení spravedlivé rovnováhy mezi zájmy stěžovatele a zájmy společnosti.

Nejvyšší správní soud má za to, že správní orgány v daném případě této své povinnosti dostály. Dostatečně se zabývaly otázkou přiměřenosti zásahu stěžovatele do jeho soukromého a rodinného života z hlediska výše uvedených kritérií. Hodnotily přitom jak povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, délku pobytu stěžovatele na území České republiky, dobu, jež uplynula od porušení právních předpisů, jeho rodinnou situaci a zdravotní stav, jakož i rozsah vazeb na hostitelský stát. Tato kritéria posoudily správní orgány jednotlivě a ve vzájemné souvislosti, přičemž za použití principu proporcionality poměřovaly zájmy stěžovatele s protichůdným veřejným zájmem.

Dospěly přitom k závěru, že správní vyhoštění představuje vždy určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, tento zásah je však vzhledem ke zjištěným okolnostem legitimní a přiměřený.

Nejvyšší správní soud s tímto posouzením souhlasí. Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince představuje vždy zásah do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince a jeho blízkých. Článek 8 Úmluvy ani judikatura ESLP přitom smluvním stranám neukládají všeobecný závazek respektovat volbu osob, které nejsou jejich státními příslušníky, ohledně země jeho pobytu. V této souvislosti nelze ani bagatelizovat zájmy státu, neboť respektování pravidel zákona o pobytu cizinců je nezbytné pro řádné fungování imigračního systému.

Ve správním řízení bylo zjištěno, že stěžovatel přicestoval na území České republiky v roce 2008 na základě povolení k dlouhodobému pobytu, které si následně prodlužoval. Rozhodnutím Ministerstva vnitra ze dne 16. 9. 2015, č. j. OAM-329-14/ZR-2015, které právní moci nabylo dne 10. 10. 2015, byla však platnost povolení k jeho dlouhodobému pobytu zrušena a zároveň byla stěžovateli stanovena lhůta k vycestování z území ČR do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí; tato lhůta uplynula dne 8. 11. 2015. Stěžovatel byl následně dne 28. 4. 2016 zadržen, neboť od 9. 11. 2015 pobýval na území ČR bez jakéhokoli oprávnění. Stěžovatel přitom v průběhu správního řízení neuváděl žádné podstatné kulturní, ekonomické či společenské vazby na území ČR, které by mohly být jeho vyhoštěním dotčeny. Naopak uvedl, že v zemi jeho původu žijí jeho rodiče, manželka a děti, s nimiž je v denním telefonickém kontaktu a které výdělečnou činností vykonávanou na území ČR hmotně zabezpečuje.

Již z uvedeného je zjevné, že tvrzení stěžovatele v kasační stížnosti o tom, že se nemá kam vrátit, přičemž si na území ČR vybudoval především vazby rodinného charakteru, jsou účelová, neboť stěžovatel na území ČR po celou dobu svého pobytu pracoval zjevně proto, aby uživil svou rodinu, která žije v Uzbekistánu, kde také mají dům. Sám pak v průběhu správního řízení uváděl, že v České republice žádné rodinné vazby nemá. Jen pro úplnost Nejvyšší správní soud připomíná, že v řízení před městským soudem stěžovatel v rámci žalobních námitek opět zjevně účelově a v rozporu s údaji, které uváděl v řízení před správními orgány, dokonce tvrdil, že má na území ČR dceru.

Správní orgány ani městský soud nijak nezpochybňovaly, že v důsledku správního vyhoštění prakticky vždy dochází k zásahu do soukromého a rodinného života vyhošťovaného cizince. Nejvyšší správní soud má ovšem ve shodě s nimi za to, že s ohledem na výše popsané okolnosti nemůže správní vyhoštění v nyní projednávané věci znamenat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Stěžovatel na území ČR nemá žádné rodinné či společenské vazby, pouze zde vykonával výdělečnou činnost a důsledkem jeho vyhoštění je „jen“ to, že se má vrátit ke své rodině do Uzbekistánu. Rovněž Nejvyšší správní soud tedy dospívá ve shodě s žalovaným k závěru, že vyhoštění stěžovatele je možné. Existenci jiné konkrétní překážky pak stěžovatel ani netvrdil.

S ohledem na již uvedené nelze považovat za nepřiměřenou stanovenou délku zákazu vstupu na území členských států Evropské unie, která byla stěžovateli stanovena při dolní hranici možného zákazu vstupu na území členských států Evropské unie, neboť v daném případě bylo možné stěžovateli stanovit podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců zákaz vstupu na území členských států Evropské unie až na dobu 3 let. Správní orgány obou stupňů se přitom touto otázkou dostatečně zabývaly, přičemž již správní orgán I. stupně v rámci svých úvah uvedl, že při stanovení uvedené doby přihlédl jak k polehčujícím okolnostem, tak k okolnostem přitěžujícím. Jako polehčující okolnost správní orgán I. stupně shledal, že ze strany stěžovatele se jedná o první porušení zákona. Oproti tomu jako přitěžující okolnost shledal, že stěžovatel po zrušení platnosti povoleného pobytu nevycestoval z území České republiky a od 9. 11. 2015 do 28. 4. 2016 vědomě pobýval na jejím území bez platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Uvedené posoudil správní orgán I. stupně jako dlouhodobé porušování povinností plynoucích z § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců, což ve svém důsledku představuje vyšší stupeň závažnosti jeho jednání. Uvedenou otázkou se zabýval rovněž žalovaný, který také přihlédl k tomu, že v případě stěžovatele se jedná o první porušení pobytového režimu na území České republiky, zohlednil délku pobytu stěžovatele na jejím území bez platného víza, jakož i poskytnutou součinnost stěžovatele během správního řízení. Na straně druhé neopomenul, že nelegální pobyt stěžovatele byl zjištěn vlastní činností policie.

Městský soud přitom nepochybil, osvojil-li si závěry žalovaného se svojí souhlasnou poznámkou, aniž by jinými slovy argumentaci žalovaného opakoval (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 - 130). Námitka stěžovatele v uvedeném směru vznesená proto také není důvodná.

Nelze souhlasit ani s námitkou, že městský soud opomenul žalobní námitku zpochybňující nutnost uložení správního vyhoštění. Městský soud rozvedl, z jakých důvodů shledal naplnění veškerých předpokladů pro uložení vyhoštění stěžovatele podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců a nemožnost aplikace § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců. Uvedeným implicitně, ale z povahy věci jednoznačně, vyloučil možnost jiného postupu (např. podle v žalobě uvedeného § 50a zákona o pobytu cizinců). Stěžovatel ostatně ani v kasační stížnosti neuvádí, jaký konkrétní variantní postup by v jeho případě vlastně měly správní orgány zvolit. Již z tohoto důvodu se zdejší soud nemůže uvedenou námitkou blíže zabývat.

pokračování

Nejvyšší správní soud na základě výše uvedeného konstatuje, že správní orgány dostatečně zjistily skutkový stav, a to bez důvodných pochybností a v nezbytném rozsahu, jak požaduje § 3 správního řádu. Zpochybňoval-li stěžovatel dostatečné zjištění skutkového stavu a nezjištění okolností svědčících v jeho prospěch, pak relevantně nekonkretizoval, v čem by dané pochybení mělo spočívat, ani neuvedl, jaké okolnosti svědčící v jeho prospěch správní orgány (a potažmo městský soud) opominuly, resp. uváděl údaje, které nemají oporu v obsahu spisů ani jeho vlastních tvrzeních v řízení před správními orgány (např. námitka, že v ČR navázal rodinné vztahy). Stěžovatel v kasační stížnosti, ale ani v samotném průběhu správního řízení neuvedl podstatné skutečnosti, které by mohly založit důvodné pochybnosti o tom, že rozhodnutí o jeho správním vyhoštění není přiměřené (§ 174a zákona o pobytu cizinců) či možné (§ 119a odst. 2 téhož zákona).

Nejvyšší správní soud závěrem konstatuje, že správní orgány a stejně tak městský soud postupovaly v souladu s právními předpisy, dostatečně se vypořádaly s tvrzeními a argumentací stěžovatele a z jejich rozhodnutí vyplývá, že své závěry činily na základě poměřování různých, v dané věci relevantních zájmů, jak výše rozvedeno.

V. Závěr a náklady řízení

Z uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost stěžovatele není důvodná, a proto ji zamítl.

O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Účastník, který měl ve věci plný úspěch, má právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel úspěch neměl a žalovanému žádné náklady s tímto řízením nad rámec běžné činnosti nevznikly, takže mu Nejvyšší správní soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný.

V Brně dne 17. ledna 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu